

JAN "ČENIS" GALETA

Světské řády

Paladýnové krále Thaliona

Jsou dnes nejméně významným rytířským řádem. Jak už bylo řečeno, byla tato organizace založena v roce 3 k. l. Thalionem Sjednotitelem, prvním králem Velkého království. Původně se řád jmenoval Královští paladýnové a měl postupně nahradit Eldebranské rytíře a valkýry. Thalionův záměr se ale nezdařil a řádu paladýnů tak byly přiřknuty nové úkoly.

!obrázek PKT.jpg!

V počátcích se členy tohoto řádu stávali pouze členové Thalionovy družiny, tedy Arvedané, kteří s ním na Lendor přijeli zpoza oceánu, protože právě oni se označovali jako paladýnové, tedy družiníci krále. Prvním lordem řádu se stal kníže Himirakil er Wergion, blízký přítel a poradce krále Thaliona a poslední příslušník arvedanského rodu Wergionů (jeho synové i ostatní příbuzní zahynuli na Krvavých pláních a Himirakil se již znovu neoženil). Členy řádu se pak stalo asi dvě stě arvedanských rytířů.

Již v počátku byla určena pravidla a směrnice řádu. V jeho čele stojí **lord paladýn**, kterého do této funkce vybírá ze všech členů řádu král Velkého království. Na tom je vidět, že tento řád měl sloužit pouze jako prodloužená ruka samotného krále. Nyní, když již Velkého království více není, si svého nástupce vybírá sám stávající lord paladýn; ten po jeho smrti, odstoupení či odvolání dosedne na jeho místo. Pokud se stane, že lord paladýn skoná nebo je odvolán dříve, než vybere svého nástupce, sejdou se všichni rytíři řádu a vytvoří shromáždění zvané **kongregace**. Ta zvolí ze svého středu nového lorda paladýna. Odvolat lorda paladýna může opět pouze kongregace, a to dvou třetinovou většinou rytířů (stejný počet jich je potřebný ke zvolení nového lorda).

Dalšími členy řádu jsou pak již pouze **rytíři**. Plány na plný rozvoj řádu se nikdy nenaplnily a řád neměl a nemá ani v současnosti žádné řádové vojsko jako třeba Eldebranové. Stejně tak drží jen minimum pozemků a žádné hrady ani pevnosti. Vlastní jen Mečový palác v Lunenwigu, kde sídlí tradičně lord paladýn, a několik budov v dalších městech Danérie. Řád nikdy ve své historii neměl více členů než v den, kdy byl založen, mimo jiné i z toho důvodu, že členy řádu se až donedávna směli stát jen šlechtici arvedanského původu. Dnes, kdy je lordem paladýnem Tharean er Gwendor, vzdálený příbuzný danérského krále, má řád sto sedmdesát rytířů. Protože prvotní naděje se nenaplnily a Královští paladýnové nenahradili Eldebranské rytíře a valkýry, bylo jim Thalionem určeno, že budou tvořit osobní gardu krále Velkého království, což se také stalo. V roce 127 k. l., když za vlády krále Thaliona II. zemřel jeho otec Thalion I. Sjednotitel (který už mnoho let předtím odstoupil z trůnu), se Královští paladýnové na počest svého zakladatele přejmenovali na řád Paladýnů krále Thaliona.

Během svého působení zabránili mnoha atentátům na krále Velkého království a mnohokrát je ochránili v bitvách, naneštěstí však neuspěli v roce 297 k. l., kdy při útoku severských barbarů zahynul král Bonfir er Gwendor, pravnuke Thaliona I. Stejně tak se jim nepodařilo předejít úmrtí krále Siovala a následnému rozpadu Velkého království. To byl pro řád kritický moment, neboť ztratil důvod své existence a hrozil jeho zánik. Nakonec se ale tehdejší lord paladýn Beriol er Finwaer dohodl s králem Tordualem Danéřským a Paladýnové krále Thaliona se stali osobní gardou danérského krále, který stejně jako králové Velkého království sídlí v Lunenwigu a považoval sám sebe, z titulu nejstaršího Siovalova syna, za přímého pokračovatele tradic Velkého království. Funkci osobní gardy danérského krále plní řád dodnes. Na Taře působí jen dvacítká řádových rytířů, a sice v Rilundu jako osobní stráž markraběte Eralise, korunního prince Danérie.

Znakem řádu je Thalionův meč s vlnitým ostřím a koruna Velkého království. Řádovým oblečením je rudý varkoč se znakem řádu na hrudi. Jelikož rytíři slouží spíše jako pěšáci, je jejich výzbroj a výstroj lehčí. V roce 432 k. l. byl vstup do řádu povolen i příslušníkům vyšší šlechty nearvedanského původu, čímž se členská základna rozrostla. Příslušnost k řádu má pro danérské šlechtice stále velkou váhu a jeho členové jsou uznávanými lidmi. Zároveň je to možnost, jak dosáhnout jistého postavení pro mnohé mladší syny, sice urozené, ale bez šance na dědictví. Členství v řádu ale není zdarma. Novic musí projít velmi tvrdým tréninkem, zaměřeným hlavně na fyzické dovednosti, než se stane panošem a poté možná rytířem. Tímto výcvikem zdárně projde tak jeden z patnácti uchazečů.

Rytíři devíti hvězd

Nejmladším z rytířských řádů ve Čtyřech královstvích je řád Devíti hvězd. Vznikl teprve roku 812 k. l. při takzvaném Rilondském incidentu. Danérský Urozený sněm se tehdy rozhodl, že Eldebranským rytířům a valkýřům odebere území Rilundu, které jim dal roku 779 k. l. do správy. Tehdejší velmistryně Dalane er Finwaer proti tomu nic nepodnikla a rozhodla se poklidně stáhnout. S tím nesouhlasilo několik desítek rytířů, vedených Hromírem z Kolčího vrchu, a uvnitř řádu došlo ke vzpouře, byť velmi poklidné a nenásilné. Bylo to totiž jen vyvrcholení starších snah, zrajících uvnitř Eldebranského řádu už desetiletí.

!obrázek Devět hvězd.jpg !

Ještě před příchodem řádu na Taru, v 50. letech 8. století k. l., se mezi rytíři šířilo učení komtura Marjagila, silně věřícího člověka a Lamiusova laika. Ten se snažil o vnitřní reformu řádu. Mezi jeho požadavky patřila větší spolupráce (dokonce přímo až splynutí) s Lamiusovou a Gorovou církví, vzdání se většiny majetku ve prospěch ostatních lidí či rozdělení pozemkového vlastnictví řádu chudým rolníkům. Netřeba snad říkat, že svou reformu neprosadil. Přesto však měl několik následovníků, kteří i po jeho smrti v roce 761 k. l. dál nesli jeho myšlenky a šířili je mezi řádovými rytíři. Tato frakce se nazývala Rytíři boží a jejími představiteli byli většinou rytíři pocházejících z nižší šlechty nebo zcela prostého původu, neboť u nich padaly Marjagilovy myšlenky na úrodnou půdu. Velmistryni Dalane er Finwaer nebyli Rytíři boží příliš po chuti, protože narušovali jednotu řádu, a tak většinu z nich poslala pod vedením komtura Kazimira Harowskiho, na kterého plně spoléhala, na Taru do bojů se Zylovými jednotkami v Západní dálavě.

Za oněch třicet let, co rytíři drželi Rilond, přistoupilo na Marjagilovy myšlenky mnoho dalších mladých a čerstvě přijatých rytířů, původem už z řad kolonistů. A tak když v roce 812 k. l. měli opustit zemi, která byla pro velkou část z nich domovem, a tak se zřeknout ochrany osadníků, již považovali za své hlavní poslání, vzbouřili se. Vůdce Rytířů božích, rytíř Hromír z Kolčího vrchu, předstoupil před zestárlého komtura Harowskiho a přednesl mu požadavky vzbuřenců, kteří tvořili dobrých devadesát procent Eldebranských rytířů a valkýřů v Západní dálavě. Komturovi však nepříslušelo rozhodnout takový závažný problém, a tak se magickou cestou přepravil i s Hromírem na hrad Adrangean na Lendor, kde rytíř z Kolčího vrchu přednesl požadavky Rytířů božích velmistryni. Mezi nimi bylo podržení si pozic na Taře, vzdor zvláště Urozeného sněmu a další body, kterými chtěli vzbuřenci podle Marjagilových myšlenek řád reformovat. Velmistryně svolala urychleně radu všech komturů a nechala o Hromírově návrhu hlasovat, což byl nevídaný a ojedinělý projev demokracie uvnitř Eldebranského řádu. Hlasování ale dopadlo 51 : 8 v neprospěch Rytířů božích; to ostatně velmistryně předpokládala a chtěla tím Hromírovi jasně ukázat, že nemá žádnou podporu. Hromír byl převelen do zapadlé komturie Glovnaja na Barbarském pobřeží, kam se hned druhý den odebral v doprovodu spolehlivých rytířů. Byl tak zdrcen, že se tomuto trestu ani nebránil a než o několik let později padl sekerou severského barbara, vzorně a loajálně plnil všechny své úkoly a povinnosti Eldebranského rytíře.

Komtur Harowski se vrátil do Rilundu s příkazem shromáždit rytíře na několik lodí a odplout s nimi zpět na Lendor. Onoho rána, kdy se měli rytíři sejít na nádvoří Konventu, tam ale

komtur našel pouze jejich varkoče a štíty s erbem Eldebranského řádu. Vrátil se tak na Lendor pouze s veškerým řádovým vojskem, čítajícím tehdy v Západní dálavě asi tisícovku bojovníků, které si nedovolilo odříct poslušnost.

Když vzbouřenci zjistili, že jejich vůdce se již nevrátí, zvolili si do svého čela rytíře Firuna staršího, otce onoho Firuna, který v roce 839 k. l. vedl vzpouru Albirea proti Almendoru. Ten je den před cestou na Lendor shromáždil na Lipovém kopci východně od Rilundu. Tam se dohodli na zrušení své přísahy, která je vážala k Eldebranům, a na vytvoření nového rytířského řádu, jež nazvali Rytíři devíti hvězd (neboť souhvězdí boha Gora-Rytíře je na asterionském nebi tvořeno devíti hvězdami). Určili pětičlennou Vůdčí radu, která je měla reprezentovat, a Firuna staršího zvolili představeným řádu. Tato rada se celý následující alden scházela v hostinci U Píky v Řemeslnické čtvrti Rilundu, kde vytvořila zakládající listinu řádu, do níž zakotvila devět hlavních bodů, na jejichž základech má řád fungovat a které se staly jeho kodexem.

Kopii listiny zaslali velmistryni Eldebranského řádu, panovníkům Čtyř království (respektive Urozenému sněmu v Danérii a Královské radě v Keledoru) a představeným církví všech Sedmnácti bohů s žádostí o uznání řádu jako samostatného subjektu mezinárodního práva a jako organizace svázané s církvemi. Po delší či kratší době byli nakonec jako samostatný řád uznáni královstvími i církvemi, byť třeba v Keledoru to trvalo deset let. Jejich samostatnost uznali jako první Eldebranští rytíři a valkýry, kteří respektovali jejich názor a hodlali být s novým řádem v přátelském vztahu, aniž by mu ale jakkoli pomáhali. Rytíři devíti hvězd se tak ocitli v obtížném postavení. Bylo jich ke dvěma stovkám, ale neměli žádné peníze, pozemky ani hrady. Dohodli se proto, že každý člen se vzdá svého soukromého majetku. Za tyto peníze koupili v Rilundu jeden z paláců, který nazvali Malým konventem, a ten se stal jejich hlavním a v počátcích i jediným sídlem.

Dnes Řádu devíti hvězd patří kromě Malého konventu i strážnice v Derteonu, pevnůstka Chrpy na východ od Rilundu v podhůří Zelanských vrchů (původně šlo o strážní pevnost vybudovanou Eldebranským řádem k ochraně Rilundu, kterou Devět hvězd koupilo od Urozeného sněmu), dále paláce (takzvané designované konventy) ve velkých městech Východní dálavy (v Albireu, Tabitu, Koru, Athoru, Naosu a Tarosu) a malé strážní pevnosti u Staré Štoly, v Tabitských vrších a na Divoké pláni u Tarosu. Designované konventy ve městech jsou hlavními centry řádu, rytíři se zde scházejí po svých cestách, aby si odpočinuli, doplnili zásoby a vyměnili zkušenosti a informace.

Struktura Devíti hvězd je totiž úplně jiná než Eldebranů. V čele stojí **představený řádu**, ten je volen **valným shromážděním**, což není nic jiného než sněm všech řádových rytířů (aby bylo valné shromáždění usnášeníschopné, musí se jej účastnit alespoň dvě třetiny všech rytířů a ke schvalování jakýchkoli návrhů stačí souhlas nadpoloviční většiny přítomných). Toto shromáždění také schvaluje zásadní rozhodnutí pro fungování řádu a pořádá se pravidelně jednou za dva roky, protože není možné, aby se rytíři sešli častěji. Jedinými dalšími funkcionáři jsou **starší řádu** (nebo také **starší rytíři**), kteří vedou buď designované konventy, nebo hrady řádu. Představený i starší se starají jak o organizační a ekonomické záležitosti, tak o vojenské. Každý designovaný konvent je víceméně nezávislý na hlavní sídle v Rilundu.

Devět hvězd nevlastní žádnou zemědělskou půdu, nemá žádné poddané, ale ani žádné řádové vojsko a jen minimum služebnictva a řemeslníků (ti ale pro řád jen pracují, nejsou jeho členy). I samotní rytíři jsou spíše individualisté, se svým panošem (či družinou dobrodruhů) se toulají krajem a snaží se pomáhat a bojovat se zlem, kde to jde. Často je doprovázejí i potulní mniši. Postava rytíře v zaprášené zbroji na koni, s mnichem v potrhaném hábitu na mule či oslu se i za těch pár desetiletí hluboko vryla do podvědomí lidí a stala se námětem mnoha příběhů. Mezi lidmi jsou členové Devíti hvězd velmi oblíbení, protože se nebojí vždy přispěchat na pomoc nebo přiložit ruku k dílu. Za to žádají pouze nocleh a jídlo a pití pro sebe a koně.

Oněch zmíněných devět bodů kodexu zní následovně:

*!ram

- ◆ Rovnost všech lidí zachovávat a ty, jež ji zpochybňují, mečem svým trestat.
- ◆ Bránit a ochraňovat slabé a utlačované proti zlovůli tyranů a mocných mezi lidmi.
- ◆ Prosazovat spravedlnost mezi všemi tvory myslícími bez rozdílu rasy, pohlaví a postavení.
- ◆ Pomáhat potřebným v nouzi.
- ◆ Trestat špatné a ničemné za zlé skutky, jež se protíví bohům našim.
- ◆ Své tělo a duši v čistotě udržovat, aby na nich nezůstala ani malá skvrna nepravosti.
- ◆ Pozorovat a hledat věci utajené a očím skryté na svých cestách.
- ◆ Vyznávat víru k bohům našim.
- ◆ Pokorně shlížet na dění světa a konání bohů všech, očekávajíc okamžik smrti pravé.

*!ram

Pokud jde o poznávací znaky rytířů, pak každý z Devíti hvězd je povinen nosit stejnokroj v podobě černého či tmavě modrého varkoče se zlatou devíticípou hvězdou na zádech a na hrudi, na svém štítu pak může mít rodový (ač šlechticů je mezi Devíti hvězdami málo) či osobní erb, ale vždy musí být doplněn o devíticípou zlatou hvězdu. Výzbroj a výstroj řád nijak nereguluje a je jen na rytířích, jak se vyzbrojí, ale dobrá polovina z nich používá meč zvaný eldebranský bijec. Ten má čepel i rukojeť upravenou pro jedno- i dvouruční použití.

Důležitým prvkem Devíti hvězd je jejich provázanost s Gorovou a Lamiusovou církví. Mnozí rytíři jsou laiky těchto bohů, někteří dokonce plnoprávními kněžími a často s oběma církvemi spolupracují. Fungují například jako doprovod a ochrana, pokud to lamiusovci a gorovci potřebují, působí jako jejich "prodloužená ozbrojená ruka" a na oplátku jim tyto dvě církve poskytují prostředky, podporu a také přízeň bohů. Spolupráce je ale dobrovolná a Devět hvězd a církevní organizace jsou si navzájem rovny, není to tak, že by Devět hvězd bylo církvím podřízeno.

Na závěr se ještě vraťme k dějinám Devíti hvězd. Za Firuna staršího se řád hlavně vymezoval vůči okolnímu světu a budoval si své místo na slunci, nakupoval první objekty a ukazoval lidem, obyčejným lidem, že je tu pro ně. Od roku 832 k. l. po smrti Firuna staršího, se hlavními osobnostmi Devíti hvězd stali Radslav z Devíti hvězd (tento přídomek používají při slavnostních příležitostech všichni neurození rytíři řádu a patří k dobrému mravu, že představený jej užívá stále) a Firun mladší, který se k řádu přidal po vzoru svého otce. Radslav byl zvolen představeným řádu a Firun mladší se stal v roce 833 k. l. starším rytířem v Albireu. V souladu s myšlenkou, že Devět hvězd není nijak silně centralizováno, začal Firun mladší vyvíjet vlastní politické aktivity. Založil společenství Orlich poutníků, které se stavělo proti absolutní almindorské vládě (což je mimochodem v jistých mezích také shodné s filozofií Devíti hvězd), představované východodálavským guvernérem Denfelem. Nemá cenu vypisovat zde celou historii občanské války ve Východní dálavě, která vedla k odtržení části kolonie a založení Svobodných měst s Albireem v čele a jejich následnému pádu. Nejen přátelství Radslava a Firuna mladšího, ale i shodné názory měly za následek, že Radslav svolal rytíře opět na Lipový kopec a odtamtud vyrazil v čele dvou stovek rytířů k Východní dálavě po Trpasličí silnici. Toto prestižní rytířské vojsko bez boje obsadilo Starou Štolu (jejíž obyvatelé byli ve svém názoru na povstání rozdělení) a dorazilo do Albirea. Tam se Radslav dohodl s Firunem mladším, že Devět hvězd obsadí Tabit. Ten však drželo několik desítek Eldebranských rytířů a valkýr a nakonec shodou řady náhod došlo na souboj šampiónů. Eldebranský komtur Isker Nolias byl totiž cestou do Tabitu napaden bazilišky a zachránil jej Tork, který na oplátku žádal, aby se eldebranští z Tabitu stáhli. Isker místo toho navrhl soud před bohy. Proti sobě stanuli Radslav z Devíti hvězd a eldebranský rytíř Jamlek. Radslav nakonec zvítězil a Devět hvězd tak získalo Tabit, ale později na následky utrženého zranění nohy zemřel. Mezi rytíři ve vojsku došlo k názorovým střetům, protože smrt představeného přišla mnohým z nich zbytečná a zamávala s nimi. Na polním valném shromáždění proto

zvolili novým představeným Jošta z Oblázku (bylo to roku 840 k. l.), který sice až do konce války držel pro Svobodná města Tabit, ale poté se distancoval, a s ním i celý řád, od politiky Firuna mladšího. Za Jošta se Devět hvězd opět zaměřilo na boj s většími despoty, než jsou králové Čtyř království, a sice s přísluhovači Zyla a Khara, a vykonali mnoho hrdinských skutků a mnoho dobrého. V roce 850 k. l. nabídl almendorský král Walden Joštovi dokonce dohodu, která byla přijata. Jošt se v ní zavázal, že Devět hvězd vyhostí ze svých řad Firuna mladšího (což potvrdilo výjimečné valné shromáždění), že se nezapojí do bojů mezi Svobodnými městy a Almendorem, ale že budou působit jako parlamentáři a ochránci civilistů. Walden za to řádu slíbil zapomenout na jeho nepřátelský postoj ke království před deseti roky, ponechat řádu veškerý majetek, který ve Východní dálavě má, a potvrdil jeho nezávislost. Devět hvězd má od té doby skutečně dobré styky jak s Almendorem, tak s Orlími poutníky z Tarosu.

Závěrečná poznámka: Ačkoliv v článku mluvíme pouze o rytířích, je třeba říci, že mezi Devět hvězd se přijímají běžně i ženy, tedy rytířky (navíc je tento řád i tolerantní co se týče rasy), ovšem na druhou stranu mezi Paladýny krále Thaliona jsou přijímáni pouze muži.